

Yêu Mến

Xuân Diệu

Bao nhiêu sầu, ôi sầu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu !
Một phút gặp thôi là muôn buổi nhớ,
Vài giây trông khơi mỗi vọn ngày theo
Mộng bay chơi nhăm một buổi trời chiều,
Gặp tóc biếc : tưởng sắc ngày xưa nở !
Nửa câu nói, một chút cười, đôi tiếng thở
Tình cờ qua trên miệng nở quá xinh :
Ta ngây thơ vội tưởng họ yêu mình
Về dâng vội cả ân tình thứ nhất.
Đương vương chủ ta bỗng thành hành khất,
Chỉ vì nghe một lời hứa như chim.
Ôi đôi chân ! sao mà chúng hay tìm !
Ôi cái ngực ! sao mi thường đập mạnh.
Tỏa thương nhớ để ôm choàng bóng ảnh,
Những chiều thu góp lạnh giữa mù sương;

Những đêm đông giạt bước ở trên đường,

Gió khuya khoắt dậy cơn buồn lá úa;
Sao rải rác như lệ vàng đêm nhỏ,
Mưa lơ phơ như dạ khóc âm thầm !
Những mai mong, tối đợi, những trưa cầm,
Đến phong cảnh cũng mượn làm nỗi thảm...

Bao nhiêu sầu ! Ôi sầu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu ?